

PADLÝ VLÁDCE NEBES

● — pointa

DENISA JANŠTOVÁ

Padlý vládce nebes

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ **pointa**

Denisa Janštová
Padlý vládce nebes – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

DENISA JANŠTOVÁ
PADLÝ VLÁDCE
NEBES

Pro všechny snílky, kteří věří ve splnění svých snů.

PROLOG

NATHAN

V okamžiku, kdy jsme se objevili na obloze, na nás zaútočili. Byl to zákeřný nečekaný útok, který nedával smysl.

Poslali nás sem, abychom potlačili povstání, ale všude byl klid, dokud oblohu neprořálo dlouhé kopí, které se zabodlo Cassiovi do krku. Zřítíl se mrtvý na zem.

Potom se na nebesích rozpoutala hotová jatka, když nás doslova zasypali stovkami kopí. Nebylo kam uletět, nebylo kam se skrýt a nemohli jsme se ani bránit. Na rozdíl od nás formulovali svou část dohody velice přesně a zabránili nám tím, abychom jim teď útok oplatili.

Snažil jsem se vymyslet, jak se odtud dostat, a v úsilí vyhnout se kopím jsem letěl stále výš. Thomas se držel v těsném závěsu za mnou, ale Cara se ztratila někde v mase těl na obloze pod námi.

Pátral jsem pohledem na zemi a snažil se odhalit všechny obrovské kuše, které nás připravovaly o život jednoho po druhém. Jestli jsme to měli přežít, bylo třeba je všechny zničit. Nic jiného jsme dělat nemohli.

Obrátil jsem se k zemi a volným pádem jsem se řítíl k první skupině kuší. Už jsem se chystal roztáhnout křídla, abych pád zpomalil, protože se země nebezpečně rychle přibližovala, když jsem v boku ucítil mučivou bolest. Naprosto mě ochromila, a než jsem tomu zvládl zabránit, narazil jsem tvrdě do země.

PRVNÍ KAPITOLA

ERIN

Venku už zase sněžilo. Dnešní den byl i na zdejší poměry nepříjemně mrazivý.

Od svého toaletního stolku jsem sledovala, jak sněhové vločky za oknem ve velkých chuchvalcích poletují vzduchem a padají k zemi. Moje služebná Nora mi pročešávala po pas dlouhé tmavě hnědé vlasy.

Přestože neměla žádné významné postavení ani titul, byla mojí jedinou kamarádkou, se kterou jsem mohla mluvit. Záhleděla jsem se na její odraz v zrcadle. Na oči barvy ledovce a sněhově bílé vlasy, které se jí lehce vlnily a dnes byly stažené do elegantního uzlu. Na její bledou pleť, jež vypadala někdy až nezdravě.

Nora byla jedna z prokletých. Tak jsme jim my lidé říkali. Oni sami o sobě však smýšleli jako o obdařených. Uměla ovládat led. Dokázala ho přinutit, aby se podřídil její vůli a dělal, na co jen pomyslí. Netál, dokud mu to nepřikázala, a pokud si tak nepřála, nebyl mrazivý. Jako by z ledu dokázala vyrobit křišťál.

Na zámek Dramis ji přivedli, když ji chytily stráže při pokusu o krádež jídla. Bylo jí tehdy šest let a byla tak vyhladovělá a vyzáblá, že šly spočítat všechny její kosti.

Moje matka, tehdejší královna Ledových pustin, jí dala milost. Od té doby zůstala v Dramisu a pomáhala v kuchyni. Když jsem se o rok později narodila, královna rozhodla, že až trochu vyroste, bude mou služebnou.

Tak se také stalo.

Jedno se mé matce muselo nechat. Měla skvělý odhad na lidi. A i když Nora nebyla tak úplně člověk, ani u ní se nespletla.

Nora byla věrná a uměla udržet všechna má malá tajemství. Věděla, kde je její místo, když jsme byly někomu na očích, ale jen co se za námi zavřely dveře mých komnat, svalily jsme se spolu na mou postel a dlouhé hodiny si povídaly.

Když si všimla, jak si ji s nepřítomným pohledem prohlížím v zrcadle, vrhla na mě přátelský úsměv a v očích se jí zaleskla zvědavost.

„Nad čím pak přemýšlíte, Vaše královská Výsosti?“ zapředla sladce. Věděla, jak nesnáším, když mě tak oslovuje. Od ní to znělo jako výsměch.

„Kolikrát už jsem ti říkala, že když jsme samy, můžeš mě oslovovat Erin,“ zamračila jsem se na její odraz, čímž jsem jí na rtech vykouzlila vítězný úsměv.

Znala jsem ji moc dobře, takže jsem snadno prokoukla, o co jí šlo. Snažila se mě rozptýlit před setkáním s Radou. Věděla, jak strašně ty schůze nesnáším, proto se mě pokoušela různě provokovat a odvést mé myšlenky jinam. Tentokrát se jí to nepovedlo.

Povzbudivě se na mě podívala a stále čekala na odpověď, zatímco mi do vlasů dávala hřebínky, které je měly udržet na svém místě.

Zhluboka jsem si povzdechla. „Dobře víš, nad čím přemýšlím,“ řekla jsem nevrlejším hlasem, než jsem plánovala.

Nora zavrtěla hlavou a zatvářila se nechápavě. „Nikdy nepochopím, co vám na těch schůzích tolik vadí. Jen tam sedíte a posloucháte. Nic se od vás nežadá, jen vaše přítomnost.“

Ano, měla pravdu. Nežádalo se ode mě nic jiného, než abych seděla a poslouchala. To bylo právě to, co jsem tak

nesnášela. Byla jsem princezna Ledových pustin a byla jsem to zrovna já, kdo měl někoho poslouchat.

Když jsem byla dítě, představovala jsem si, jak budu všem velet a poroučet, až vyrostu. Opak se však ukázal být pravdou. Radu nezajímalo, co jim říkala sedmnáctiletá dívka. Byli to přece oni, kdo měli zkušenosti a udržovali zemi v chodu. Královskou rodinu měli jen na to, aby jejich rozhodnutí schvalovala. Samozřejmě, že poslední slovo měl vždy král, ale pokud se rozhodl nějaký návrh zamítnout, Rada ho na příští schůzi předložila znovu, jen v jiném znění.

A jelikož jsem byla *jen* princezna, neměla jsem právo ani nic namítat. To mohl jen král.

Všichni by čekali, že budu mít neomezenou moc, a tu jsem také měla. Jen ne nad Radou. Jen ne nad chodem této země – mojí země – a z toho se mi vařila krev v žilách.

„Alespoň dnes budou probírat jen korunovaci, a ne nějaké obchody nebo politiku,“ řekla jsem smířeně. „Ve které nejsou zrovna moc dobří,“ dodala jsem jízlivě. Stále se zvětšující území Merodie toho bylo důkazem.

Nora se na mě zahleděla do zrcadla. Pravděpodobně byla se svým dílem spokojená, protože ode mě odstoupila a začala se přehrabovat ve šperkovníci. Probírala se desítkami překrásných a drahocenných šperků a hledala ty, které by ladily k mým skvostným světle modrým šatům.

„Až bude váš bratr korunován králem, můžete ho přesvědčit, aby Radu rozpustil,“ pronesla.

„Dobře víš, že to Peter nikdy neudělá.“ Byla si vědoma toho, že mám pravdu, a tak už nic neříkala.

Peter by se Radě nikdy nevzepřel. Věděla jsem, že má dobré úmysly a chce, aby jeho lid nestrádal, ale zároveň se nechtěl zbytečně hádat a vytvářet rozbroje. Můj bratr byl spíš diplomat než bojovník.

Nora konečně našla šperky, které hledala. Přistoupila ke mně a do uší mi nasadila dlouhé náušnice. Drobné kousky

onyxu promyšleně zasazené do stříbra tvořily obrazec souhvězdí, ale nemohla jsem si vzpomenout kterého. Potom mi na krk připnula náhrdelník taktéž s kousky onyxu doplněnými o modrý achát.

Musela jsem uznat, že má opravdu dobrý vkus. Dokázala sladit oblečení, účes a šperky jako málokdo. Ale do očí bych jí to nikdy neřekla, ještě by jí to stouplo do hlavy.

Poslední doplněk byly mé rukavice. Pro dnešek vybrala černé saténové. Po celou dobu, co mi pomáhala je nasadit, se na mě mračila a jistě zvažovala, jestli má cenu mě znovu zkusit přesvědčit, abych je nenosila.

„Dobře víš, že to jinak nejde. Nikdo o tom znamení nesmí vědět,“ připomněla jsem jí.

Beze strachu ke mně zvedla pohled: „Vím, ale to neznamená, že s tím souhlasím.“

Mé znamení, prokletí rodu. Hyzdilo mi celou dlaň a pokračovalo pár palců nad zápěstí. Mělo tvar podivně rozpitého a roztřepeného neznámého symbolu. Má babička i rodiče vždy trvali na tom, abych ho za každých okolností skrývala. Vázalo se k němu staré prokletí, kterému jsem věřila asi stejně jako někomu, kdo mi tvrdil, že když budu poslušné dítě, kouzla čarodějnic na mě nebudou působit. Obojí byla hloupost.

Jenže lid byl přesvědčený, že prokletí je skutečné. Věřil starým pověstem. Rodina mě vždy varovala, abych o znamení nikdy a nikomu za žádných okolností neříkala. Ze strachu z draků, se kterými mělo být údajně nějak spojené, by se lidé mohli rozhodnout, že mě zabijí. Je přece jistější popravít nevinnou princeznu než žít ve strachu, že je na prokletí byt' jen špetka pravdy. S chutí by mě upálili na hranici jako čarodějnic nebo mi nechali setnout hlavu.

Věřila jsem, že v tomhle se má rodina nemýlí, a proto jsem nikdy nevyšla ze svých komnat bez rukavic. Jediný, kdo o mém znamení věděl, byla Nora, můj bratr a naše

babička. Nikdo jiný o něm neměl ani tušení, a tak to muselo i nadále zůstat. Měla jsem svůj život ráda a nehodlala jsem dovolit nějakému houfu bláznů, aby mě o něj připravil.

Naposledy jsem se podívala z okna. Sněžení ještě zesílilo. Teď už skrz vločky nešlo téměř vidět. Nejradši bych vyskočila oknem do vysokého sněhu, nasedla na koně a ztratila se na několik hodin v lese.

Místo toho jsem se jen zhluboka nadechla a vtiskla si tuto představu do paměti, aby mě konejšila. Obrnila jsem se nekonečnou trpělivostí, otevřela jsem dveře a vykročila směrem ke komnatám, kde se Rada scházela. Osobní strážci mi šli v patách jako stíny.

Když jsem byla dítě, vždy jsem se snažila jim utéct. Nesnášela jsem, že mě pronásledovali na každém kroku. Nemohla jsem bez nich nikam. Ale teď už jsem s tím byla smířená, zvyklá na neustálý doprovod.

A tak jsem se vztyčenou hlavou a strážci za zády procházela chladnými chodbami.

DRUHÁ KAPITOLA

NATHAN

Byl jsem už na pokraji spánku, když se najednou vězením rozlehl zoufalý řev plný bolesti.

Chvíli jsem si nemohl vzpomenout, kde to jsem, ale rychle se mi to vybavilo. Ve vězení na Skalnatém ostrově. Ale na rozdíl od jiných zdejších vězňů jsem tady byl neprávem.

Otráveně jsem se posadil a opřel se zády o zeď. Byl přede mnou další den. Další den v temnotě. Další den bez svobody. Další den bez pomsty.

Čekal bych, že si po tolika letech na život v cele zvyknu, stále se však ve mně vařila krev, kdykoli jsem se vzbudil z krátkého spánku. Nic jiného než spát nebo se povalovat jsem na práci neměl. I po těch letech mě sžírala neutuchající zlost a nenávist.

Až se odsud jednou dostanu, vezmu na sebe svoji pravou podobu a najdu způsob, jak spálit všechna lidská města na popel. Nic jiného si ten zrádný druh bez špetky cti nezaslouží.

Ano, touha po pomstě byla jediná věc, díky které jsem nezešlél.

TŘETÍ KAPITOLA

ERIN

Schůze Rady, týkající se korunovace, nebrala konce. Dávno jsem přestala vnímat, jak dlouho jsem tam už seděla. Byla jsem celá ztuhlá a hladová.

Sešli jsme se v komnatě přímo určené pro tyto záležitosti. Byla zařízená prostě. Na zemi ležely tlusté koberce v barvě červeného vína. Dvě stěny pokrývaly knihovny plné starých i novějších knih. Z oken za našimi zády dopadalo tlumené světlo na obrazy, zachycující lesy a hory v Ledových pustinách a zdobící protější stěnu společně s krbem, ve kterém praskal oheň.

V čele dlouhého masivního stolu seděl můj o dva roky starší bratr, korunní princ Peter. Za pět dní měl být korunován králem Ledových pustin.

Před ním tuto funkci zastával náš strýc. Po smrti rodičů se ujal vlády, přestože následníkem trůnu byl podle našich zákonů nejstarší syn zesnulého krále. Dítě ale vládnout nemohlo.

Strýc se k nám vždy choval jako k vlastním dětem, otce ovšem nahradit nedokázal. Před sedmi týdny ho našly stráže ležet mrtvého pod schody. Pravděpodobně se mu udělalo zle a skutálel se z nich až dolů. Často trpěl na závrať a bolesti hlavy.

Já jsem seděla po jeho pravici, zády k oknům. Vedle mě spočíval Declan, který měl na starosti udržování dobrých

vztahů s lordy a s ostatními vládnoucími rody. Declan mě vždy děsil. Jediné, po čem toužil, byla moc a peníze. A ty se nezdráhal získat pomocí jakýchkoli prostředků.

Před několika měsíci jsem vyslechla rozhovor Johna se strýcem. John navrhoval, aby byl Declan v Radě nahrazen někým jiným, protože se doslechl ze spolehlivého zdroje, že Declan při návštěvě jednoho z věrných lordů vyhrožoval, že pokud nezačne platit vyšší daně, poštvě proti němu samotného krále. Zvyšování daní byl samozřejmě jen Declanův výmysl, jak získat více peněz pro sebe.

Věděl moc dobře, jak zmanipulovat člověka za pomoci strachu. Strýc ale jednat odmítl.

Vedle Declana seděl správce královské pokladny, Abel. S Declanem spolu měli neustále nějaké rozepře, protože Abel odmítal dávat Declanovi peníze na jeho pochybné cesty a obchody, o kterých Declan tvrdil, že jsou v zájmu Ledových pustin. Vůbec bych se nedivila, kdybychom jednoho rána našli Abela s dýkou v srdci.

Po levici Petera seděl John, náš královský rádce. Byl jeden z mála lidí v této místnosti, který mi nevadil. Naopak. Vždy se ke mně choval jako k rovnocennému členovi Rady a nepředhazoval mi neustále můj věk a nezkušenost. Ani to, že já nikdy vládnout nebudu.

Začínal se na něm už projevovat jeho věk. Vlasy mu šedivěly a v obličeji se objevovaly vrásky. Vždy mluvil rozumně, vše promýšlel a nestaral se pouze o svoji vlastní budoucnost, plánoval ji i pro celou naši zemi. Celý život dával přednost službě Ledovým pustinám před sebou. Možná proto se nikdy neoženil ani neměl děti. Někdy jsem přemýšlela, jestli toho nelitoval. Byl by skvělý otec. Rád mi vyprávěl staré příběhy, když jsem byla malá, anebo mě učil naše tradiční písně. Když jsem se jako dítě nudila na pořádaných plesech, vždy mě z legrace vyzval k tanci. Byl pro mě jako dědeček.

Vedle Johna si znuděně pohrával s vousy soudce Randolph. Malý, tlustý a tvářil se vždy trochu natvrdle. Za celý svůj život jsem nepotkala arogantnějšího člověka, než byl on.

Posledním členem Rady se stal o pět let starší Jacob. Po korunovaci měl být jmenován generálem, proto se setkání už směl účastnit.

Od malička s námi vyrůstal v Dramisu a s Peterem byli odjakživa dobří přátelé. Pro mě byl jako další bratr. Kdykoli jsem jako dítě provedla něco, z čeho bych měla problém, pomohl mi nebo to vzal na sebe. Několikrát se dokonce nechal potrestat místo mě. Někdy ukradl v kuchyni čerstvé ovoce a společně jsme ho snědli schovaní ve stájích. Jindy mi zase nosil drobné dárky.

Jako děti jsme byli postrachem celého Dramisu. Mohli jsme za všechny lumpárny v zámku. Občas se k nám připojila i Nora. Číhali jsme schovaní ve stínech a ona vyčarovávala každému, kdo procházel kolem, pod nohy led, takže se před námi dotyčný rozplácl na zem. Bavili jsme se, dokud nás nepřistihl John a nezatrhl nám to.

Dnes byl však Jacob zamlklý. V očích měl nečitelný výraz. Zatímco se ostatní handrkovali ohledně výdajů za hostinu na korunovaci, koho pozvat a koho zase ne, snažila jsem se přijít na to, co se mu asi honí hlavou.

Po chvíli se probral ze zamyšlení a všiml si mého pohledu. Nepatrně se na mě usmál způsobem, ze kterého jsem vyčetla, že tam trpěl podobně jako já. Jenže na rozdíl ode mě byl na podobné schůzi teprve potřetí. Já se jich účastnila od sedmi let.

Mí rodiče na tom trvali. Chtěli, abychom se už odmala naučili o Ledových pustinách vše, co šlo. Jak hospodařit s penězi a kdo jsou nejvěrnější spojenci. O jejich přírodě, kde jsou lesy nejhustší a do kterých částí nemáme chodit, protože tam žijí tvorové, jež by neměl nikdo obtěžovat. O tom, kde jsou řeky nejdivočejší a nelze je přejít, o našem

lidu a všech bytostech, které zde žijí. Ať už jsou to lidé, čarodějnice, prokletí, nebo měničiči. A hlavně o jejich nepřátelích, které mí rodiče podcenili a draze za to zaplatili.

„Dnes jsi nějaká tichá, sestro,“ nechal se najednou slyšet Peter, čímž přerušil hádku mezi Declanem a Randolphem.

Střelila jsem po něm pohledem, který byl plný rezignace. Dobře věděl, že jsem veškeré snahy přesvědčit o něčem Radu už dávno vzdala.

„Dnes nemám náladu se s někým hádat, a navíc se hádka strhla i bez mého přičinění,“ podotkla jsem jedovatě a zadívala se mu zpříma do očí.

Jacob rychle skryl úsměv, který se mu dral na rty, zatímco ostatní členové Rady odvrátili znechuceně hlavy. John se tvářil jako otec, který měl chuť pokárat drzou dceru.

Peter přimhouřil oči. Určitě by mi rád něco odsekl, ale to se na budoucího krále nehodilo, tak to přešel mlčením. V očích měl ale vepsané, že si to ještě spolu vyjasníme.

Peter si odkašlal, narovnal se a podíval se na každého člena Rady. „Teď, když už jsme probrali všechny důležité věci ohledně korunovace, rád bych vám něco sdělil,“ prohlásil sebejistě a uzemnil pohledem Declana, který chtěl něco namítat.

„Jak jistě všichni víte, můj strýc, který doteď vládl Ledovým pustinám, už před několika lety domluvil můj sňatek s dcerou jednoho z lordů. Našeho nejsilnějšího spojence. Rozhodl jsem se, že jeho slib dodržím. Takže před mou korunovací proběhne i naše svatba.“

Jen s obtížemi jsem na něj nezůstala zírat s otevřenou pusou, zatímco jsem se snažila vzpamatovat z této novinky. Na zmíněnou dohodu jsem už dávno zapoměla a vůbec by mě nenapadlo, že ji Peter bude chtít dodržet.

„Tímto prohlašuji schůzi Rady za ukončenou a všechny kromě princezny Erin a budoucího generála Jacoba žádám, aby opustili tuto komnatu,“ prohlásil Peter, jako kdyby už byl král.

Bude v tom dobrý, pomyslela jsem si. Byl sebejistý a měl svoji hlavu. Zároveň vždy ochotně přistoupil na lepší plán, než byl ten jeho, nebo na oboustranně výhodný kompromis.

Na našich společnících šlo vidět, že z toho nebyli vůbec nadšení a nejráději by se s ním pustili do debaty, zda není lepší si svatbu ještě rozmyslet. Nebo si najít nějakou bohatší nevěstu. Peter dal však jasně najevo, že o tom nehodlá diskutovat. Ani členové Rady nemohli korunnému princovi něco zakazovat nebo nařizovat. S nelibostí se zvedli ze židlí a nasupeně odcházeli z místnosti.

„Tak to šlo líp, než jsem čekal,“ prohlásil Jacob hned, jak se za nimi zavřely dveře. „Byl jsem přesvědčený, že je budou muset vyvést strážce.“

Za normálních okolností bych se jeho poznámce asi zasmála, ale já jsem jen nevěřičně zírala na svého bratra.

„Tak co mi na to toužíš říct, drahá sestřičko,“ řekl, aby přerušil mé nepřírozené mlčení a upřený pohled.

„Nevím, co ode mě chceš slyšet, můj názor znáš. Stejně jsi už rozhodnutý. Hádat se s tebou nemá cenu,“ zahleděla jsem se mu zpřímá do světle hnědých očí, které byly stejné jako moje.

„To je zvláštní, přísahal bych, že ještě před chvílí jsi po hádce toužila,“ řekl posměšně.

Zlostně jsem přivřela oči. Ani nevěděl, jak blízko byl pravdy. Hádky byly vždy příjemným rozptýlením při nezáživných jednáních. Dobře jsem však věděla, že když se pro něco rozhodnul, tak s ním nic nehnulo. Jen bych ze sebe dělala blázna.

„Promyslel sis to dobře?“ zeptala jsem se ho už klidnějším hlasem. „Je to manželství, nemůžeš si ho po roce rozmyslet. Budete k sobě patřit, dokud vás smrt nerozdělí. Navíc ji vůbec neznáš.“

Podíval se na mě, jako by zvažoval, jestli jsem se nezbláznila, když jsem místo hádky zvolila klidný rozhovor.

„Ano, promyslel jsem si to dobře. Sňatek z rozumu není zas taková tragédie, jak si ty asi myslíš. A už jsem ji jednou potkal. Je moc hezká a laskavá. Myslím, že si budete rozumět.“

„Navíc nám toto spojení pomůže i z politického hlediska. Její otec je jeden z našich nejsilnějších spojenců. Jeho sídlo se nachází u hranic s Merodií. Kdyby mělo dojít k válce, je na pováženou, na čí stranu by se přidal. Mohl by nás zradit, aby sebe zachránil. Takhle bude sedět na trůnu jeho dcera jako královna Ledových pustin po boku krále, takže zůstanete na naší straně,“ vložil se do našeho rozhovoru Jacob.

Podívala jsem se zprudka na Petera. „Takže ty ses rozhodl oženit jen proto, aby sis zajistil spojence do války?“

„Přestaň, Erin. Dobře víš, že takhle to není. Po boku krále má sedět královna, a navíc byl tento sňatek dávno dohodnutý. A ano, nepopírám, že se nám to hodí i z hlediska naší vojenské strategie,“ pronesl podrážděně a vrhl varovný pohled na Jacoba.

„A ty s tím souhlasíš?“ obrátila jsem se na Jacoba. Ten přešel pohledem z Petera na mě. Na chvíli se zamyslel, jako by si v hlavě skládal vhodnou odpověď. Nakonec jen řekl: „Tahle volba není na mně. Ale ano, kdybych byl na místě Petera, asi bych se rozhodl stejně.“

Okamžitě jsem pochopila, že ti dva spolu byli dohodnutí a zajedno. U Jacoba bych podporu nenašla a Peter byl rozhodnutý. Sice mi dal možnost se k celé situaci vyjádřit, ale rozhodně ne možnost ji ovlivnit.

Toto zjištění mě zbolelo, i když jsem už na něj měla být zvyklá. Zase se ozval ten známý pocit bezmoci. Všechno jsem mohla sledovat, ale do ničeho nesměla mluvit.

Zvedla jsem se ze židle tak prudce, až jsem ji málem převrátila. Věděla jsem, že vztek, který jsem cítila, byl dětinský, ale přesto mě sžíral. Neměla jsem žádné právo mu mluvit do toho, s kým se ožení, ale zamrzelo mě, že mi to neřekl alespoň dříve než Radě.

„Přeju ti, bratře, abys byl v manželství šťastný a tvá žena nám byla dobrou královnou,“ s těmi slovy jsem rázně odkráčela z místnosti.

ČTVRTÁ KAPITOLA

NATHAN

„Prosím! Prosím! Prosím! Přestaňte! Už toho nechte. Prosím!“

Tyhle nářky a prosby jsem slyšel už tolikrát, že jsem přesně věděl, co znamenaly. Do vězení přišel nový vězeň a dozorcí mu ukazovali, kde je jeho místo. Tak si své týrání alespoň obhajovali. Ve skutečnosti jen potřebovali někoho, na kom si mohli vybit hněv. A kdo na to byl vhodnější než vězni, kteří to neměli komu říct. I kdyby mohli, bylo by to každému jedno.

I ti nejkrutější vrazi bez svědomí, sadisti a zloději se po několika dnech zlomili a začali škemrat o milost. První dny nedostávali jídlo ani vodu a byli několikrát denně bití, ať už holí, bičem, nebo pěstmi. To žádný člověk dlouho nevydržel.

Jen do mé cely si dozorcí nikdy nedovolili vejít. Byli si dobře vědomi, že i když je můj vzhled lidský, nemám s lidmi nic společného.

Báli se mě. A já byl rád, když jsem v nich mohl vzbuzovat hrůzu. Kdyby ze mě neměli strach, určitě by už za těch více než devadesát let, co jsem byl v téhle díře zavřený, přišli na způsob, jak mě zabít.

PÁTÁ KAPITOLA

ERIN

Seděla jsem na koni už celou věčnost. Byla jsem celá promrzlá a zkřehlá. Moon se řítíl prastarým jehličnatým lesem jako střela bílého světla. Chvillemi jsem měla co dělat, abych se vůbec udržela v sedle.

Po tom drobném výstupu ohledně bratrovy svatby jsem potřebovala na chvíli na vzduch.

Když jsem se vrátila do svých komnat, poslala jsem Noru pryč a převlékla se do přiléhavých jezdeckých kalhot a bílé košile, přes kterou jsem si oblékla teplou kazajku. Navrch jsem přes sebe přehodila ještě teplý plášť a obula si vysoké černé boty.

Přelezla jsem oknem do vedlejšího pokoje, který patřil Noře, abych se vyhnula strážím, a seběhla po schodišti určeném pro služebnictvo. Vběhla jsem do stájí tak rychle, že jsem se ve vchodu málem srazila s podkoním. Když se za mnou všichni zvědavě ohlédli, rychle jsem si uvědomila, kdo jsem, a začala jsem se opět chovat jako princezna. „Osedlejte pro mě koně,“ řekla jsem k nikomu určitému, „chci si vyjet na projížďku.“

Podkoní se okamžitě uklonil a kývnul hlavou na souhlas. Na někoho zavolaal, aby vyvedl Moona, a sám vyrazil pro sedlo a uzdu. Já jsem se zatím schovala dovnitř, aby mě nezahledly strážé. Všichni, kdo ve stájích pracovali, moje útky ze zámku znali a věděli, že nemají mým osobním strážcům hlásit, že tam jsem.

Byla to laskavost od strýce a teď i od Petera, že mě strážce hlídající bránu nezastavovaly a nechávaly mě utéct z Dramisu. Kdyby jim to král zakázal, nikdy by mě nenechaly projít. Ale to se nikdy nestalo. Byla to služba, kterou mi mí blízcí prokazovali, abych si mohla užít alespoň nepatrný střípek svobody.

Moon byl nádherný bílý hřebec, kterého jsem dostala jako hříbě od svých rodičů k sedmým narozeninám. Zamílovala jsem si ho od prvního okamžiku, kdy jsem ho spatřila.

Ve stáji ho však neměli ve velké oblibě, protože měl ve zvyku kousat a kopat kolem sebe. Jednoho čeledína už doživotně zmrzačil, když ho tvrdým kopancem srazil na zem a nemilosrdně pošlapal. Kdo by se mu však mohl divit, že byl nevrlý, když musel celé dny jen stát ve stáji na místě. Kdyby ho někdo z těch, co se o něj starali, vzal ven na projíždku místo toho, aby si na něj stěžoval, byl by určitě přátelštější. Ke mně se Moon nezachoval nikdy zle. Nikdy mě nekopl ani nekousl. Dobře věděl, že jsem jediný člověk, který s ním vyrazí na dlouhé projíždky, kdykoli mi na to zbyl čas.

Když ho podkoní konečně vyvedl osedlaného a s uzdou, snažil se ho udržet na místě, dokud jsem se nevytáhla do sedla. Moon měl ve zvyku netrpělivě přešlapovat, když jsem na něj nasedala, ale to dělal jen proto, že toužil po pohybu.

Jakmile jsem seděla pevně v sedle, nechala jsem Moona, aby se rozběhl. Čekal na to celou dobu. Cítila jsem, jak byl napjatý a nedočkavě hrabal kopytem. Tak jsem mu dopřála, po čem toužil.

Teď už se trochu uklidnil. Vybil ze sebe přebytečnou energii a z divokého trysku přešel do plynulého cvalu. Od nozder mu v pravidelném tempu stoupala pára a od kopyt mu odlétal sněh.

Chtěla jsem být chvíli sama, daleko od paláce, daleko od svých princeznovských povinností a hlavně daleko od masky vznešené princezny, kterou jsem musela neustále

nosit. Proto jsem vždy milovala samotu. Jen když kolem nikdo nebyl, mohla jsem být sama sebou. A tak jsem nechala Moona, aby mě nesl do mé oblíbené části lesa.

Když jsme konečně dorazili na místo, byla jsem tak promrzlá, že mi zuby divoce cvakaly o sebe. Zastavila jsem koně a uvázala ho k nejbližšímu stromu. Musela jsem se protáhnout, abych se trochu zahřála.

Bylo to mé nejmilejší místo, kde jsem si mohla užívat klid a samotu. Prastarý les mě obklopoval v konejšivém objetí ticha a čerstvého vzduchu prodchnutého vůní jehličnanů.

Pod hromadou větví jsem měla ukrytý luk, šípy a několik vrhacích nožů. Popadla jsem luk, založila šíp a zamířila na strom vzdálený asi sedmdesát stop. Očima jsem si vybrala cíl, který jsem chtěla zasáhnout. Byl to kus odřené kůry. Zamířila jsem, zklidnila dech a nechala šíp vyklouznout. Jenže cíl minul. Ani se nezabodl do stromu. Zamračila jsem se jeho směrem, ale nenechala jsem se odradit a založila jsem další šíp.

Po asi patnáctém pokusu jsem začínala být opravdu naštvaná a především zoufalá. Nedokázala jsem přijít na to, v čem dělám chybu. Nikdy jsem neměla někoho, kdo by mě naučil, jak s lukem správně zacházet. Byla jsem přece princezna a těm zbraně do rukou nepatřily.

Nezáleželo na tom, jak moc jsem škemrala a prosila. Odpověď byla vždy ne. Dodnes ve mně zůstával osten závisti vůči Peterovi, který měl ty nejlepší učitele na lukostřelbu i boj s mečem.

Já se ale nenechala odradit a vzala jsem věci do vlastních rukou. Ve třinácti letech jsem ukradla ze zbrojnice luk a na svém tajném místě jsem se učila, jak ním zacházet. Bylo to mé malé tajemství. Věděla jsem, že kdyby se o něm někdo dozvěděl, vzali by mi ho.

Po dalším neúspěšném pokusu jsem se rozhodla luk vrá-

tit na místo, protože jinak bych ho asi samým zoufalstvím zahodila do lesa. Místo něj jsem se chopila vrhacích nožů, které jsem ukradla teprve před pár týdny, a začala jimi házet na stejnou odřenou část kmene.

S nimi se mi dařilo výrazně lépe, protože z prvních pěti pokusů byl alespoň jeden úspěšný. Tedy částečně úspěšný. Nůž se nezabodl do odřeného místa, zůstal ale zaseklý v kůře.

Malé vítězství mě povzbudilo k pokračování, a tak jsem stála v zasneženém lese celou věčnost a snažila jsem se zdokonalovat. Stálo mě to spoustu času a pokusů, ale nakonec se mi dařilo nůž téměř pokaždé zabodnout do stromu.

Kdesi v dáli za mnou se z lesa ozvalo děsivé vytí. Ať už to byl jen obyčejný vlk, nebo měnič, nahnal mi strach. Byla jsem sama uprostřed lesa, a přestože jsem u sebe měla zbraně, pochybovala jsem o tom, že bych se jimi dokázala ubránit.

Promrzlými prsty jsem sesbírala nože, úhledně jsem všechny zbraně zase skryla pod větve a odvázala jsem koně od stromu. Moon byl nervózní, házel hlavou a neklidně přeshlapoval. I jemu nahnalo zavytí strach. Nějakou dobu mi trvalo dostat se do sedla, protože nechtěl v klidu stát, ale nakonec jsem byla úspěšná. Vrazila jsem mu paty do slabin a on vystřelil směrem k zámku. Přestože už nesněžilo, sněhová pokrývka byla vysoká a kůň si musel prorazit cestu skrz ni.

Pochybovala jsem o tom, že by se nějaký měnič pohyboval v takové blízkosti zámku, nehodlala jsem však nic riskovat.

Měníči patřili mezi magické bytosti, které v Ledových pustinách žily. Měli naprosto úžasnou schopnost. Dokázali střídát dvě podoby, lidskou a zvířecí. Každý se dokázal změnit v jedno konkrétní zvíře.

Vyskytovali se po celém světě a brali na sebe podoby snad všech zvířat od ryb po savce. Ti, kteří žili zde, se uměli proměnit v medvědy, vlky, lasičky, lišky, vysokou nebo dravé ptáky. Dalo by se říci v cokoli, co přežilo zdejší mráz.

Ještě nikdy jsem žádného z nich na vlastní oči neviděla, ale říkalo se, že se dají od obyčejného zvířete rozeznat lehce. Měnič měl být údajně mnohem větší než dané zvíře. Ale taky bylo možné, že si jen lidé měli potřebu přibarvovat setkání s nimi.

Každopádně jsem byla skálopevně rozhodnutá tam nezůstat. Nepotřebovala jsem zjišťovat, kolik bylo na starých příbězích pravdy. A Moon na to měl pravděpodobně stejný názor.

Když jsem konečně Moona zastavila před stájí, byl celý zpocený a pot už na něm stihnul i zmrznout. Vyvolávalo to iluzi, jako by byl pohybující se ledová socha.

Předala jsem ho podkonímu a nařídila, aby ho pořádně nakrmili a někdo ho osušil. Než jsem ze stáje odešla, ukradla jsem jedno jablko a tajně ho donesla svému věrnému nádhernému oři.

Dostat se z komnaty bylo mnohem jednodušší než se vrátit zpět do ní. Do pokoje Nory jsem se propíázila bez zádrhelu, na druhou stranu přelézt po římse do svého pokoje s naprosto promrzlými prsty se jevilo jako velký problém. Zvládla jsem to však bez úrazu. V teple domova se mi konečně ulevilo. Celou cestu domů jsem měla pocit, jako by mě někdo sledoval.

Konečně jsem se převlékla do suchého, teplého oblečení a tak zoufale jsem zatoužila po horkém čaji a něčem k snědku, že bych pro to byla snad schopná i zabít. Zavolala jsem k sobě Noru a poslala ji pro něco k jídlu. Zatímco jsem čekala, než se vrátí s mým občerstvením, usadila jsem se ke krbu, ve kterém plál oheň, a snažila jsem se zahřát prochládlé tělo. Na mém toaletním stolku byla ve váze velká kytice růží, která tam při mém odchodu nebyla.

Po chvíli se ozvalo zaklepání na dveře. Hned nato se otevřely a do pokoje strčil hlavu Peter. „Dnes jsi nepřišla na

večeři, a když jsem cestou sem potkal Noru, jak ti nese jídlo, rozhodl jsem se toho zneužít ve svůj prospěch. Tak jsem jí ho zabavil a nesu ti ho osobně jako nabídku ke smíru,“ pronesl ke mně s psíma očima, ve kterých mu pobaveně jiskřilo.

„Kdo by si jen pomyslel, že náš budoucí král je tak vtíravý a podlézavý,“ opáčila jsem klidným hlasem a s nečitelnou tváří. Musela jsem se hodně přemáhat, abych si ji udržela a neusmála se na něj. Přece jen jsem se na něj pořád trochu zlobila za to, že mě obešel.

On ovšem dobře věděl, jak si mě usmířit. Dělal to už od doby, kdy jsme byli děti. Kdykoli jsme se pohádali a já se na něj naštvála, přinesl mi přímo do komnaty samé lahůdky, aby si mě zase udobřil.

Tuhle jeho vlastnost urovnávat spory jsem na něm vždy tajně obdivovala. Když jsem se s někým pohádala, měla jsem většinou chuť ho praštit, kdykoli jsem ho potkala. Na rozdíl od něj jsem neměla ve zvyku se omlouvat nebo přiznávat, že jsem se spletla. Mohla za to asi moje tvrdohlavost, která mi bránila uznat chybu.

Peter se posadil na moji obrovskou postel a tác s jídlem položil vedle sebe. Uvelebila jsem se k tácu z druhé strany, vzala si jeden nadýchaný vdolek a potřela ho sladkou marmeládou. Zatímco jsem žvýkala, Peter mi nalil šálek čaje a druhý naplnil pro sebe. Párkrát do něj foukl a opatrně se napil.

„Pochop mě s tou svatbou,“ spustil konečně. „Ten sňatek byl dávno dohodnutý, a pokud ho teď odmítnu, akorát proti trůnu poštvu našeho nejsilnějšího spojence. To je to poslední, co bychom potřebovali.“

Tvářil se lehce nepřítomně, když s nenápadným úsměvem dodal: „A navíc, Elena je opravdu moc hezká, chytrá a veselá žena.“

„Já na tebe nejsem naštvaná, protože ses rozhodl tu dohodu dodržet.“

Šlehl po mně pohledem, ze kterého šlo jasně vyčíst, že mi nevěří. Nenechala jsem se tím vyvést z rovnováhy a pokračovala jsem dál.

„Naštvalo mě, že jsi mi to neoznámil dříve než Radě. Jacob to věděl. Tak proč ne já?“ zeptala jsem se dotčeně. Copak můj názor už nezajímal ani jeho?

Peter se rozesmál, čímž mě pěkně podráždil.

„Co je na tom k smíchu? Petere, přestaň se smát a odpověz mi.“

Ještě chvíli se chechtal, než konečně přestal a zhluboka se nadechl. „Pevně jsem se rozhodl až dnes ráno. Do té doby jsem toto vážné rozhodnutí pouze zvažoval. Jacobovi jsem ho oznámil těsně předtím, než začala schůze. Chceš vědět, co mi řekl?“ znovu se rozesmál a snažil se napodobit Jacobův hlas: „Petere, proč to říkáš zrovna mně? Měl jsi to říct jako první Erin, bude našťvaná.“

Věcně se na mě zadíval: „Tak vidíš, drahá sestro. Vypadá to, že tě zná mnohem lépe než já.“

Nasadila jsem poučný tón a okořenila ho trochou výsměchu: „Hmm, měl jsi ho poslechnout.“ Byla jsem moc zaneprázdněná jídlem a čajem, než abych mu na to řekla víc.

Pokračoval: „A abych ti odpověděl. Řekl jsem mu to dřív než tobě, protože jsem chtěl vědět, co si o tom myslí. Jak moc by nám to pomohlo, kdyby vypukla válka s Merodií. Navíc jsi přišla na schůzi pozdě.“ Přísně se na mě podíval, než dořekl: „Už zase.“

Nevinně jsem se na něj usmála a ani se nesnažila o výmluvy. Dobře jsem věděla, že jako princezna bych měla být dochvilnější. Ale kdo by se hrnul na nudné schůze? Navíc jsem nikdy žádnou nevynechala a své povinnosti plnila svědomitě.

„Doufám, že se v ní nepleteš a budeš v manželství šťastný,“ popřála jsem mu a doufala, že tím debata o svatbě skončila.

Chtěla jsem stočit rozhovor jiným směrem, protože to, co Peter řekl, mě zaujalo.

„Proč si myslíš, že by mohlo dojít k válce?“ nadhodila jsem nevinně. Byla jsem zvědavá, jak k tomu dospěl.

Mlčel tak dlouho, až jsem si myslela, že už mi neodpoví. Pak spustil a zdálo se, že váží každé slovo: „Nevím to jistě, ale je lepší být na vše připraven. Navíc po tom, co se stalo našim rodičům...“ Na chvíli se odmlčel a snažil se potlačit bolest a smutek v hlase, než pokračoval dál: „Už nechci být nepřipravený a bezmocný. To, co si tehdy dovolili, a že jim to prošlo bez trestu, je neodpuštělné. Jestli se pokusí na nás ještě někdy jakýmkoli způsobem zaútočit, chci mít na své straně co největší sílu, abychom jim mohli připomenout, kde je jejich místo.“

Kdybych ho neznala, myslela bych si, že chce Merodii napadnout a zabrat její území. Ale Peter nebyl blázen, válka by našemu lidu neprosperovala a on to moc dobře věděl. Táhla by se několik let a stála spoustu životů.

Překvapil mě, když dodal: „Doneslo se ke mně, že starý král je nemocný a je pravděpodobné, že brzy zemře. Na trůn tedy usedne jeden z jeho synů. Kdoví, co je napadne. Pokud budeme vypadat slabí, nepochybují, že se pokusí zabrat další kus našeho území.“

„Děkuji, že ses se mnou o tyto informace podělil. Slibuji, že to nikomu nepovím,“ dodala jsem dříve, než by mě o to požádal. To, co jsem se dozvěděla, rozhodně nebylo určeno pro uši každého.

Peter jen přikývl, ale nic mi na to neřekl. Vypadal, že se ponořil hluboko do svých myšlenek. Možná vzpomínal na rodiče. Já se na ně snažila většinou nemyslet, protože bolest z jejich ztráty byla stále příliš velká.

„Jakou si myslíš, že by měli šanci vyhrát, kdyby k válce opravdu došlo?“ zeptala jsem se zamyšleně.

Zadíval se na mě a povzbudivě se usmál: „Ničeho se neboj, sestřičko. Pokud nás lordi podpoří, zničili bychom je

dřív, než by v Ledových pustinách stihli napáchat nějakou škodu.“

Řekl to tak odhodlaně a sebejistě, že mě jeho slova skutečně uklidnila. Věřila jsem mu.

Peter se zvedl k odchodu, ale než došel ke dveřím, ještě se na mě otočil a už veseleji dodal: „Jsem zvědavý, v jakých impozantních šatech tě uvidím na korunovaci. A abych si tě zase usmířil, zrušil jsem do té doby všechna zasedání Rady.“ Hluboce se mi posměšně uklonil a já po něm mrštila polštář, který bez problému chytil. „Doufám, že se vyhnu další vaší zlosti, Vaše královská Výsosti.“

Měl velké štěstí, že stihl vyklouznout ze dveří dříve, než jsem po něm stačila hodit tác se zbytky jídla.

Potom, co na chodbě dozněly jeho kroky, se v pokoji objevila Nora. Vrhla na mě významný pohled a kývla hlavou k růžím: „Ty vám tady nechal Jacob.“

Bylo to od něj opravdu hezké, ale po rozhovoru s Peterem jsem nebyla schopná věnovat jim větší pozornost.

Zavolala jsem si k sobě sluhy a nechala si naplnit vanu horkou vodou s vonnými oleji. Když jsem osaměla, rychle jsem se svlékla a celá se do ní ponořila. V objetí teplé vody jsem se cítila bezpečně a uvolněně. Pohodlně jsem se opřela o stranu vany a dovolila myšlenkám, aby mi vířily v hlavě.

I když jsem nechtěla, směřovaly zpět ke svatbě. Nikdy bych nikomu nepřiznala, proč jsem ve skutečnosti byla proti domluveným sňatkům. Měla jsem strach, že by se rozhodli mi taky někde vybrat manžela. Že bych neměla možnost volby a byla donucena do manželství, které by bylo výhodné pro Ledové pustiny, ale rozhodně ne pro mě. Na pravou lásku jsem nevěřila, zato jsem věřila, že lidé, kteří se spolu rozhodnou strávit zbytek života, by si měli rozumět a nejdříve se poznat.

Slyšela jsem, jak tragicky některé domluvené sňatky skončily. Mladé děvče si vzalo bohatého starého muže, on jí

potom ubližoval a trýznil ji. Mladé a veselé dívky se změnilly jen ve stíny osob, kterými dříve byly.

Takhle jsem já skončit nechtěla. Toužila jsem se provdat za někoho, s kým bych měla o čem mluvit, s kým bych si rozuměla. Brečela s ním i se s ním smála. Přála jsem si někoho, kdo by mě miloval a vnímal jako partnerku do života, a ne pouze jako cestu k moci.

Toužila jsem po možnosti zvolit si svého ženicha sama. A i když bych to nikdy nahlas nepřiznala, trochu jsem obdivovala Petera za souhlas se svatbou. V mých očích to byla noční můra.

Nechtěla jsem, aby mi byl vybrán ženich *jen* podle jeho postavení. Že bych neseděla na trůnu po boku svého manžela, s tím jsem se už smířila. Byla jsem přesvědčená, že trůn ke štěstí nebyl třeba. Přála jsem ho Peterovi, bude dobrý král. A hlavně jsem mu přála, aby byl s Elenou šťastný.

A tak jsem se dál nechala pronásledovat myšlenkami na svou budoucnost, zatímco voda začínala pozvolna chladnout.

ŠESTÁ KAPITOLA

NATHAN

Dnes jsem se vzbudil pár minut před svítáním. Byla to jediná denní doba, kdy sem tou miniaturní dírou ve zdi, která měla být pravděpodobně okno, svítilo slunce.

Nebylo to sice jako stát venku a nechat na sebe dopadat sluneční světlo v jeho plné síle, ale rozhodně lepší než nic. Proto jsem napnul řetěz, který byl uvázaný k té železné ohyzdnosti, co mi nasadili na krk, a užíval jsem si první sluneční paprsky.

Na můj vkus trvalo příliš krátkou chvíli, než se slunce zvedlo výš a já musel na další trochu světla počkat zas do zítřka.

Většinu roku na tomhle ostrově přšelo nebo bylo zamračeno a vládl zde všudypřítomný chlad. Ale teď zrovna nastala krátká část roku, kdy i zde svítilo slunce. Strávil jsem ve vězení už tolik let, že jsem znal celý roční koloběh nazpaměť.

Naštvaně jsem se vrátil ke zdi, ve které bylo velké železné oko, k němuž byl uvázaný druhý konec řetězu. Už jsem si ani nepamatoval, kolik hodin jsem strávil tím, že jsem se ho snažil ze zdi vytrhnout. Bylo to však marné.